

Tomeloze Begeerten

Tomeloze Begeerten

Een detectiveroman

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Omslag	Pieter van Groenewoud
Redactie	Editor 25
ISBN	9789465125541
©	pietervangroenewoud

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/schrijver.

Samensteller en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een zo betrouwbaar mogelijke uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheden die eventueel in deze uitgave voorkomen.

Wil je Pieter iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mail naar pcvangroen@gmail.com.

Dit is een literaire thriller met hier en daar historische feiten.

Alle personen in dit verhaal werden door de auteur verzonnen en elke gelijkenis met levende of dode figuren berust op louter toeval. De geografische decors zijn eveneens verzonnen. Sommige achtergronden zijn wel echt hoewel enkele in dit boek beschreven etablissementen fictie zijn.

De geschiedenis is voornamelijk gevuld met ellende, veroorzaakt door trots, ambitie, gierigheid, wraakzucht, tomeloze begeerten, corruptie, kartelvorming, politiek, genot, religie, opstandigheid, schijnheiligheid, en intens fanatisme.

In diezelfde wereld heeft, lang geleden en zonder dat iemand het weet, een dapper jongetje zijn leven gewijd aan het vechten tegen het onrecht dat mensen elkaar aandoen.

Hij is de basis van dit verhaal.

Het verhaal bestaat uit zeven secties, waarin de namen van vijf onderdelen uit de Chinese vechtkunst Xing Yi Quan zijn opgenomen, terwijl de zesde en zevende door mij zelf zijn bedacht.

Pi *Metaal, kracht die uit elkaar split als het vallen van een bijl*

Zuan *Water, kracht die als een drillboor zijn weg door iets heen slaat*

Beng *Hout, kracht die zich uitstrekt en dingen stuk slaat*

Pao *Vuur, kracht die explosief hard en snel voor zich uit slaat*

Heng *Aarde, kracht die met een zijwaartse beweging zichzelf doordrukt*

Rong *Salamander, de wreker van het onrecht*

Zhongzhang *Een krachtige, afsluitende klank die het einde van het verhaal aankondigt*

Vandaag
Jintian

‘Ik voel me vaag, maar ik kan niet precies zeggen wat het is. Het zou wel eens kunnen zijn dat zij de oorzaak van mijn onzekerheid is. Altijd weer verschijnt ze in mijn dromen. In haar zachte, witte trouwjurk zweeft ze stilletjes naar me toe en gaat zitten op het randje van mijn bed. Haar lippen bewegen, maar ik hoor geen geluid. Ik wil haar kussen, maar voor ik het weet is ze weer verdwenen zonder iets te zeggen.’ Hij snuit zijn neus.

‘Ach schat,’ spreekt ze hem zacht toe, ‘je moeder is echt overleden en ze wil je alleen duidelijk maken dat je moet leren leven zonder haar.’ Bij deze tedere maar harde woorden snikt hij.

Hoe weet jij dat? Ze is zomaar uit mijn leven weggenomen zonder dag te zeggen, zonder een kus of een vriendelijke aanraking. Nooit meer die kop thee met een heerlijk geurend gemberkoekje,’ zegt hij terwijl de tranen over zijn vurige wangen rollen. Ze kijkt hem met een zekere verveling aan en denkt: wat een gedoe, krijgen we dit nou weer? Is het nog steeds zo vers dat hij altijd moet huilen als hij aan haar denkt? Zo lang geleden, toch zo dichtbij...

Met de rug van haar hand strijkt ze een lok van haar donkerrode haren uit haar gezicht terwijl ze naast hem gaat zitten en hem stevig vastpakt. Ze denkt na over de vraag die ze al meerdere keren stelde in de zeven maanden van hun tweejarige relatie, maar besluit het op een eenvoudige en typisch Ierse manier te doen: ‘wat is er aan de hand, schat?’

Hij kijkt naar de sproeten op haar gezicht alsof hij ze een voor een telt en zegt met een toon van onzekerheid: ‘ja, sorry, het zit me nog steeds behoorlijk dwars. Dat gevoel van machteloosheid houdt me tegen om vrij te leven zonder twijfels.’ Hij snuit zijn neus, opnieuw.

Zij reageert verrast maar laat ook meteen merken dat ze niet blij is: ‘oké, ik wil jou gelukkig zien zonder dat steentje dat je belemmert, dus vertel me alsjeblieft alles wat je dwarszit.’ Ze is slim, want ze kent zijn antwoord al, maar wil nu eens van hem horen hoe hij het ervaart om tot een oplossing te komen. Ik ben geen psycholoog, maar ik geef om hem en wil niet dat hij zich zo slecht voelt, denkt ze terwijl ze nieuwsgierig op zijn antwoord wacht. En hij weet heel goed dat hij met een ‘sorry’ alleen maar het tegenovergestelde bereikt.

Hij geeft toe dat ze gelijk heeft en mompelt: ‘nou, schat, zo is het, maar voor mij blijft het een diepe, open wond. Ze gaat naast hem zitten en luistert aandachtig, want hij heeft nog nooit eerder zijn diepste geheimen met haar gedeeld. Althans, ze hoopt dat hij eindelijk zijn doos helemaal opent.

Als hij zich opnieuw gaat zitten, maakt de houten stoel een alarmerend krakend geluid. Hij pauzeert kort, kucht en begint dan te vertellen: ‘Op dat moment kregen we vanuit het Ministerie van Buitenlandse Zaken alleen te horen dat het vliegtuig waarin zij en haar vriendinnen zaten, kort na het vertrek in slecht weer is neergestort in een ontoegankelijk berggebied in China. Reddingsploegen konden het wrak niet bereiken. Later waren er ook geen succesvolle pogingen om het nog eens te proberen, aangezien er geen enkel spoor gevonden kon worden. De lokale hulpdiensten beschikten over onvoldoende middelen, waardoor het zoeken erg moeilijk was en ze al snel opgaven. Het gebied was bovendien veel te groot en ontoegankelijk.’ Hij voegt eraan toe: ‘De internationale media brachten het tragische ongeluk in het nieuws en publiceerden zelfs een artikel op de voorpagina, omdat de vriendinnen van mijn moeder uit verschillende landen kwamen. Enkelen waren vrij bekend in hun eigen land; een vrouw was zelfs een beetje beroemd. Ze waren op een culinaire reis om de oorsprong van een gerecht te ontdekken, georganiseerd door een goede vriendin van mijn moeder.

Mijn vader heeft al snel de hoop opgegeven om haar te vinden, en omdat ik te klein was om actie te ondernemen, bleef het mij lange tijd bezighouden. Dit resulteerde erin dat mijn verdriet in een verkeerde hoek is beland. Het gemis nam daardoor nooit af; sterker nog, het werd zo erg dat het mijn leven begon te beheersen. Pogingen om dit probleem te verlichten via drie verschillende psychologen waren vruchteloos. Ze concludeerden dat ik in feite in een draaideur vastzat.’ Hij kijkt haar aan met een blik die ze nog niet eerder bij hem heeft gezien. Vuur.

Ze schrikt als hij, vol emotie en vastberadenheid, roept: ‘Ik heb besloten haar te gaan zoeken!’ Na deze uitroep sluit ze haar ogen, vouwt haar handen en kijkt naar het plafond terwijl ze binnenskamers God dankt voor dit wonder. ‘Je meent het echt, hè?’ vraagt ze in een blijde bui, omdat ze het niet kan geloven. Hij, de vriendelijke man, gaat daadwerkelijk iets ondernemen. Terwijl ze hem omhelst, zegt ze: ‘Het is heel stoer en dapper dat je haar gaat zoeken. Maar het wordt een enorme uitdaging om te zoeken, vooral omdat je ook geen idee hebt waar precies.’ Hij knikt en beseft dat ze gelijk heeft. Met

vuur in zijn ogen staat hij op en zegt tegen haar dat hij wil beginnen met het verzamelen van informatie over de ramp en dat hij zijn vader zal vragen om hem daarbij te helpen.

Waarop ze vrij intens reageert: 'je vader? Die kan wat mij betreft opstappen met zijn negatieve en zelfzuchtige houding.' En: 'negeer hem en volg jouw eigen pad. We moeten een nieuwe ruzie met hem zien te voorkomen. Los nu alles even en probeer te relaxen, want je hebt je vriendin en je hobby de laatste tijd flink verwaarloosd,' voegt ze er met een ondeugende knipoog aan toe.

Hij krijgt het ineens voor elkaar om net zo snel te reageren: 'Ik moet hem wel dingen vragen, hij heeft documenten uit die tijd die ik echt nodig heb. En, excuseer, ontspannen? Nu ontspannen? Nee!' Hij staat op, trekt zijn groen geruite pyjamasje recht, veegt zijn tranen weg en zegt: 'Ben je gek, ik ga meteen aan de slag!'

Met een glimlach draait ze zich om en loopt met een wiegende heup de kamer uit. Op de overloop blijft ze even staan en kijkt met een teleurgestelde blik door het beslagen raam naar buiten en denkt met een zucht: met of zonder regen, dit blijft een ongelooflijk kut dorp. Dan slentert ze naar de trap en gaat naar beneden. Terwijl ze naar de keuken loopt, kijkt ze even in zijn werkkamer en ziet dat het daar wel eens opgeruimd zou mogen worden. Ze haalt haar schouders op en loopt de keuken binnen en maakt zich klaar om een pot thee te zetten als ze hem de trap hoort oplopen.

'Ik ga theezetten, wil jij ook een kopje?' roept ze.

Hij antwoordt niet en ze vraagt het nogmaals. Weer geen reactie. Ze kijkt in de gang, ziet niemand, maar hoort wat gerommel in de werkkamer en gaat daarheen, waar ze hem op een stoel ziet staan naast de boekenkast, met een boek in zijn handen.

'Hé, ik vroeg iets aan je,' zegt ze tegen hem.

Hij kijkt verstoord op en zegt: 'oh, sorry, ik was met mijn hoofd bij iets anders.'

Zij: 'ja, dat zie ik. Wil je nu thee of niet?'

Zijn antwoord is een bevestigend, maar vreemd, verwaasd knikje, dat ze nog niet eerder had gezien. Aangezien ze niet permanent samenwonen, heeft ze nog niet alle vreemdheden van hem ontdekt. Ze heeft haar eigen appartement in Dublin, omdat ze een echte stadsmens is en ook omdat ze na haar werk, dat steeds op onregelmatige tijden plaatsvindt, liever in haar eigen bed kruipt dan naar dit in haar ogen benauwde dorp te rijden met een koude, stinkende stadsbus.

Zo begint de ochtend aangenaam, denkt ze terwijl de fluitketel in de keuken aangeeft dat het water aan de kook is. Nadat ze de pot heeft gevuld met kokend water en wat losse theeblaadjes, pakt ze het blik met gemberkoekjes. Alleen een paar kruimels blijven er nog over. Met een zucht plaatst ze het blik weer terug in de kast. Ze neemt twee grote mokken dampende thee mee naar zijn werkkamer, waar hij over een boek gebogen zit, en geeft hem zijn beker. Zelf gaat ze op de vensterbank zitten en kijkt naar buiten, waar ze de verwaarloosde achtertuin met een oud konijnenhok in de regen gezien kan worden. Het is een sombere aanblik.

Ze maakt geen geheim van haar gevoelens en heeft hem duidelijk gemaakt dat ze niet van plan is om langer dan zeven dagen achtereen te blijven, laat staan om daar te wonen. Mijn kleding en persoonlijke bezittingen blijven in Dublin, had ze hem verteld.

Dit kwam bij hem heel goed binnen en hij voelt zich verscheurd, want eigenlijk vindt hij het wel meevallen en heeft hij niet veel contacten in het dorp. Het café is een fijne plek. Hij heeft van haar de tijd gekregen om hier goed over na te denken. Want, zo denkt hij, het is niet zo vreselijk om in Doughaby te wonen. Het is stoffig, maar ook rijk aan geschiedenis. Welnu, dit dorp kent een nogal tamelijk rijke als ondeugende geschiedenis en bevindt zich op het platteland van Ierland en heeft de naam van een van de stichters gekregen: Doughaby. Maar daarover later meer.

Pluimige wolken verzamelen zich boven de zee om snel daarna een grote hoeveelheid regen uit te storten boven diverse kleine gehuchten die omzoomd zijn door groene velden met rotsachtige heuvels en kleine glinsterende beekjes. Het leven begint er zoals elke dag want vandaag is het regenachtig en koud. Deze dinsdag had ook vrijdag kunnen zijn. De met zwart basalten kinderhoofdjes geplaveide straatjes ademen rust en tevredenheid uit want er is geen hond die zich buiten waagt.

De huizen, met rode bakstenen gebouwd, leunen al minstens honderd jaar tegen elkaar wat voor een schilderachtige sfeer zorgt. Wollige rook uit de schoorstenen verspreidt een geurige reuk van dennenhout en ligt als een deken over het dorpje wat gelijkenis vertoont met de tekeningen van Anton Pieck. Vroeger in het bezit van belangrijke families uit de grote stad waren deze woningen oorspronkelijk bestemd als buitenhuis. Geen geheim was het dat de man des huizes daar meer gebruik van maakte dan zijn gezin want hij ontving zijn maîtresses daar. Speelgoed voor de Heeren, mannen van stand, gehuwd met een struise vrouw en een nest vol schreeuwende kinderen. Hun rijke leven veroorzaakte een smachtende hunkering naar jongedames want veel meer

afleiding dan sigaren, whisky, voetbal en paardenkoersen was er toen niet. En er was een branche die daaruit een voordeel haalde: detectives. Want veel vrouwen kregen in de gaten dat hun mannen vertier buitenshuis zochten en een privé speurder inschakelde. De eerste detective in het dorp heette Doug en was uiterst succesvol waarna het stadsbestuur, wat uit een meerderheid van vrouwen bestond en ter ere van deze man, de naam van het dorp Haby te wijzigen in Doughaby. Dat er een werkeloosheid onder de hoeren ontstond was niet verrassend en het gevolg dat de markt voor niet alleen speurders maar ook advocaten aantrok. De biechtstoel in de Kerk bleef wonderbaarlijk gedurende die tijd leeg, in tegenstelling tot de kerk waar een stokoude pastoor volle zalen trekt met zijn fantastische preken die dikwijls in het naastgelegen café worden nabesproken. De sfeer in het lokale café is dikwijls geweldig te noemen, want de bezoekers, veelal vaste klanten uit het dorp maar ook mensen uit omliggende dorpen komen hier graag want er is een piano. Een valse, dat wel. Hij woont hier sinds hij na ruzie met zijn vader de deur van de ouderlijke woning achter zich dichttrok. Hij heeft nog nauwelijks contact met hem. Hij besteedt meer tijd aan lezen en zijn hobby dan aan zijn werk, want dat loopt niet lekker en zijn roodharige vriendin, als verpleegster werkzaam in een ziekenhuis, spoort hem regelmatig aan om bij haar in te trekken. Maar daar is hij nog niet aan toe, zegt hij.

Conor, zijn vader en gepensioneerd politieagent, is in tegenstelling tot zijn zoon een grote stoere man met een zwarte baard en woont in een bescheiden woning aan de rand van een goede woonwijk van Dublin. Zijn dubieuze beslissing had gevolgen voor de relatie met zijn nog jonge zoon. Naarmate de tijd vorderde nam de spanning tussen vader en zoon alsmaar toe en een ernstig conflict hing al een tijdje in de lucht toen het onlangs kwam tot een serieuze botsing met als gevolg dat ze elkaar niet meer wilde zien of horen. Koppigheid en egoïsme zijn sowieso ongepast in een situatie waar intens verdriet een hoofdrol speelt.

Hij was net veertien jaar toen het gebeurde en werd daarna met hulp van Zayna, een Pakistaanse vrouw, opgevoed. Zijn vader had het excuus dat hij druk was op zijn werk terwijl hij als politieagent een kantoorbaan had van negen tot vijf. Na zijn werk verdronk hij zijn frustratie vermengd met verdriet in een plaatselijke kroeg in plaats van naar huis te gaan om met zijn kind te spelen of bij zijn huiswerk behulpzaam te zijn. De aanwezigheid van Zayna vond Conor prima en langzaam werd de afstand tot zijn zoon steeds groter. Zo kon Conor lekker zijn gang gaan, voetbal kijken en op stap met zijn maten

wanneer het hem uitkwam. Het was zijn manier om het te verwerken en hij heeft geweigerd een gesprek te voeren met een psycholoog.

De jongen leefde teruggetrokken en speelde het liefst alleen en las veel. Eerst stripverhalen en later boeken welke vaak reizen als thema hadden. Reizen naar verre landen, waarvan hij droomde en wist dat het daarbij zou blijven.

Op school doubleerde hij een enkele keer en dat had een goede reden. Een echte studiebol was het niet en had ook niet de ambitie en miste een voorbeeld om te gaan studeren.

Zayna was het die hem enthousiast maakte om te lezen en ze had een keertje uit de bibliotheek een boek voor hem meegenomen. En tot haar verbazing was hij meteen verzonken in Gullivers Reizen waarin de Ierse schrijver, Jonathan Swift in 1726 eigenlijk de bedoeling had een satire te schrijven over de Engelse en Europese samenleving, het hof de wetenschap en de menselijke moraal. De parodie op het verschijnsel reisverhalen had een nog groter succes, vooral bij kinderen. Daarvoor moesten wel in de eerste twee delen minder fatsoenlijke scènes worden verwijderd. De jongen had tegen Zayna gezegd, nadat hij het boek vijf keer had gelezen, wat Gulliver heeft gedaan wil ik later ook gaan doen. Van dat reizen kwam niets want een paar jaar later voelde hij dat speurwerk hem wel lag en startte een opleiding en werd detective. Meteen kreeg hij kleine opdrachtjes en huurde in Doughaby een huis omdat het daar veel goedkoper wonen was dan in Dublin. Later begreep hij waarom het huis wat hij zo graag wilde huren al bijzonder erg lang leeg stond en de verhuurder zo blij reageerde toen hij het huurcontract had getekend.

Welnu, dit dorp heeft een vrij rijke en ondeugende geschiedenis en ligt op het platteland van Ierland. Het draagt de naam van een van de oprichters:

Doughaby. Maar hierover later meer.

Pluizige wolken drijven samen boven de zee en laten kort daarna een forse bui vallen over verschillende kleine gehuchten, die omringd zijn door groene velden, rotsachtige heuvels en sprinkelende beekjes.

Het dagelijks leven begint hier zoals gewoonlijk, want vandaag is het nat en koud. Deze dinsdag lijkt ook wel een vrijdag. De straatjes, geplaveid met zwarte basaltstenen kinderhoofdjes, stralen rust en tevredenheid uit, omdat er niemand buiten durft te komen.

De huizen, gemaakt van rode bakstenen, leunen al meer dan een eeuw tegen elkaar, wat bijdraagt aan een pittoreske ambiance. De flappende rook uit de schoorstenen verspreidt een aangename geur van dennen en vormt een deken

over het dorp, dat doet denken aan de tekeningen van Anton Pieck. Ooit waren deze woningen in het bezit van vooraanstaande families uit de grote stad en dienden ze als buitenverblijf. Het was geen geheim dat de heer des huizes daar vaker kwam dan zijn gezin, vooral omdat hij zijn maitresses daar ontving. Speelgoed voor de heren, mannen van aanzien, getrouwd met een stevige vrouw en een gezin vol schreeuwende kinderen. Hun weelderige levensstijl leidde tot een verlangen naar jongedames, aangezien er nauwelijks meer vermaak was dan sigaren, whisky, voetbal en paardenraces. Dit creëerde ook kansen voor een bepaalde beroepsgroep: detectives. Veel vrouwen merkten dat hun mannen buiten de deur plezier zochten en huurden een privédetective in. De eerste detective in het dorp heette Doug en was bijzonder succesvol, wat ertoe leidde dat het gemeentebestuur, dat bestond uit een meerderheid van vrouwen, ter ere van deze man besloot de naam van het dorp van Haby in Doughaby te veranderen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat er een werkloosheid ontstond onder de vrouwen van lichte zeden, wat de vraag naar zowel detectives als advocaten deed toenemen. De biechtstoel in de kerk bleef in die periode opmerkelijk leeg, in tegenstelling tot de kerk zelf, waar een stokoude pastoor volle zalen trok met zijn prachtige preken, die vaak in het nabijgelegen café worden besproken. De sfeer in het lokale café is vaak geweldig, want de bezoekers, veelal vaste klanten uit het dorp en ook mensen uit de omliggende gebieden, komen hier graag omdat er een piano staat. Een valse piano, dat klopt. Deze piano staat hier sinds de eigenaar na een ruzie met zijn vader zijn ouderlijk huis verliet. Zijn contact met hem is bijna nihil. Hij besteedt voornamelijk tijd aan lezen en zijn hobby's, in plaats van zich te richten op zijn werk, dat niet zo goed loopt. Zijn roodharige vriendin, die als verpleegster in een ziekenhuis werkt, moedigt hem regelmatig aan om bij haar in te trekken. Maar dat is hij nog niet van plan, zegt hij.

Zayna was de persoon die hem enthousiast maakte voor lezen en ze had op een keer uit de bibliotheek een boek voor hem meegenomen. Tot haar verbazing was hij meteen helemaal verdiept in Gullivers Reizen, waarin de Ierse schrijver Jonathan Swift in 1726 eigenlijk een satirische blik op de Engelse en Europese samenleving, het hof, de wetenschap en de menselijke ethiek wilde werpen. De parodie op reisverhalen bleek nog populairder te zijn, vooral bij kinderen. Hiervoor moesten in de eerste twee delen enkele ongepaste scènes worden geschrapt. De jongen vertelde Zayna na het vijf keer gelezen te hebben, dat hij ook wilde doen wat Gulliver deed. Maar van het reizen kwam niets terecht, want enkele jaren later beseftte hij dat speurwerk

beter bij hem paste en begon hij met een opleiding tot detective. Meteen kreeg hij kleine opdrachten en huurde een huis in Doughaby omdat het daar veel voordeliger was dan in Dublin. Later begreep hij waarom het huis dat hij zo graag wilde huren al een lange tijd leeg stond en de verhuurder zo blij was toen hij het huurcontract ondertekende.

Hij heeft er lang over gedaan om aansluiting te vinden in het sociale leven van het dorp. Pas na een jaar sloot hij zich aan bij het kerkkoor en schreef hij zich in voor de biljarttoernooien in het café. Dat laatste viel echter tegen. Kort daarna ontving hij een uitnodiging om op het grasveldje achter de kerk te voetballen, maar hij ontdekte al snel dat deze sport niet bij hem paste. De andere mannen waren het daar volkomen mee eens. Hij had simpelweg geen aanleg voor het spel.

Hij begon te zoeken naar een andere manier om zijn vrije tijd door te brengen, want in stilte verviel hij steeds in verdrietige herinneringen. Vaak dacht hij aan een Chinees gezegde: als je iets echt wilt vasthouden, moet je leren het los te laten. Het loslaten was echter moeilijk voor Luke. Dit begon te veranderen tijdens een van de zeldzame momenten dat hij samen met zijn vader een vlindertentoonstelling in Dublin bezocht. Altijd gekleed in dezelfde grijze broek, blauw overhemd en een groot vest met regenjas, bleef hij staan bij de tafel met Orchidee Vlinders en raakte verliefd. Deze bijzondere hobby had grote gevolgen voor zijn leven en zijn portemonnee. Hij moest op bijna alles bezuinigen, maar zijn kleding bleef onaangetast, omdat hij daar toch al niet veel om gaf. ‘Als het nog niet versleten is, moet je het niet weggooien,’ was een van de vele uitspraken van zijn oma die in zijn gedachten opkwam. Gaten in zijn sokken zijn niet zichtbaar als je schoenen draagt. En het stoppen van sokken is vrij makkelijk. Die oma.

Later realiseerde hij zich dat hij terugviel in een periode van droevige stilte. Aan de andere kant gaven de witte vlinders hem troost en steun vanwege het verlies van een bijzondere vrouw. Zijn liefde voor haar was diep. Het ging niet om de roodharige Ierse vrouw die als een engel op een ongelegen moment zijn pad kruiste. Nee, zij had echter wel een bijna identiek opgewekt en nuchter karakter als zijn moeder. Zijn moeder. Bovendien was zijn vriendin erg eigenwijs en ook nog eens dol op hem. Hij was vanaf het eerste moment verliefd op haar.

Hij zal die eerste ontmoeting altijd blijven onthouden. Nou, ze ontmoetten elkaar in een openbaar toilet naast een bushalte in het centrum van Dublin. Hij

was net klaar met plassen, ritste zijn broek dicht en trok daarbij een stukje huid mee. Hij krijste het uit van de pijn. Zij liep toevallig langs toen ze zijn geschreeuw hoorde en aarzelde geen seconde om hem te helpen. Toen ze hem hulpeloos met tranen in zijn ogen en zijn handen voor zijn gulp zag staan, slaat de pijlen van Cupido genadeloos toe. Het was ook een gelukkige toevalligheid dat ze in een ziekenhuis werkte. Sindsdien zijn ze samen en hun liefde kent meer goede momenten dan slechte. In ieder geval is hij nu voorzichtiger als hij zijn broek sluit.

Een paar dagen na het voorval nam ze hem mee naar een kledingwinkel en kocht een nieuwe broek voor hem. Een lichtbeige corduroy met een gulp met knopen. Hij was zeer voorzichtig met dat nieuwe kledingstuk en droeg de broek nooit als hij naar het café ging. Dit vond zij belachelijk en kon hem niet overtuigen dat je ook in een café netjes gekleed kunt zijn. Stiekem heeft ze later een paar van zijn oude broeken uit de kast gehaald en in de vuilnisbak gegooit. Tijdens zijn verjaardag, de eerste die ze samen vierden, kreeg hij van haar een cadeaubon die genoeg was om zijn kleding verzameling te vernieuwen en uit te breiden. Het ruitjes colbertje met een echte Ierse pet droeg hij sindsdien bijna elke dag. En de nieuwe broeken hadden allemaal knopen in de gulp. Hij wil zo'n pijnlijke ervaring als die van toen echt niet nog een keer meemaken. Het is overigens zonder zichtbare littekens genezen. Dat maakt haar ook ontzettend blij.

Soms betrapt hij zichzelf voor de spiegel terwijl hij denkt: mam, kijk eens naar mij. Ik ben een ware gentleman geworden. Kijk naar je zoon! Dan voelt hij haar ogen door de spiegel heen op hem gericht. . .

Pi

Metaal, kracht die uit elkaar splijt als het vallen van een bijl

Woensdag

Zachtjes zingend veegt de sterke vrouw, gekleed in een vervaagde paarse overall, het onderstel en de poten van een verlaten bureau schoon met een doek. De persoon die hier werkte, had honderden dossiers behandeld voordat een hartstilstand een einde aan haar leven maakte. De onopgeloste dossiers zijn na haar dood verdeeld onder de afdeling die verbonden is aan een regionale tak van de sociale observatiedienst, verantwoordelijk voor het in de gaten houden van burgers. Dit kleine kantoor bevindt zich ten zuiden van de hoofdstad van Rusland. Het bureau staat op het punt verplaatst te worden. Terwijl ze bezig is, voelt ze een stuk karton. Ze merkt dat er iets onder de derde lade is vastgeklemd. Wanneer ze de lade eruit trekt, ligt daar een verkreukelde dossiermap.

Haar ontdekking belandt vrijwel onmiddellijk op het bureau van haar leidinggevende, die het op zijn beurt doorgeeft aan de directeur van dit kantoor. Toen hij de map snel doorbladerde, bracht hij het dezelfde dag nog naar het hoofdkwartier in Moskou. Op die manier kwam de verfrommelde map met een klap in het postvak van het KGB-Comité. Het duurde niet lang voordat het zijn bureau bereikte, aangezien een ambtenaar van de Dienst meende dat de mysterieuze inhoud ervan het waard was om aan hem te worden getoond. Bij het lezen van alleen het etiket fronst hij al zijn wenkbrauwen en verschijnen er rimpels op zijn voorhoofd als hij de map opent.

DOSSIER - J. Kreisner - Baumgartenstraat 57/3g Undertal - met daarnaast een nummer en een datumstempel van enkele jaren terug. Wat hem meteen opvalt, is de vreemde combinatie van de twee documenten. De forsgebouwde man, met een kaal hoofd en borstelige wenkbrauwen, heeft een ruwe mond van waar een uitgedoofde sigaar tussen zijn vieze lippen hangt. Hij legt het vergeelde papier, genummerd vijf, en een briefje van een arts terug in de grijze map en slaat deze geïrriteerd dicht terwijl hij iets schreeuwt. Het geluid is luid genoeg om zijn secretaresse te bereiken. Ook de verdieping van het Directoraat Speciale Operaties, onderdeel van de KGB, hoort het: 'pizda, pizda i yeshche raz pizda!' Het is voor iedereen duidelijk dat Wladzk niet zegt te klagen over de kwaliteit van de recent geleverde pizza, maar dat er een veel belangrijker probleem is. Een dappere ambtenaar stapt het kantoor van haar baas binnen en krijgt meteen de wind van voren.

Als een onbeschoft schreeuwende bulldog gilt hij: ‘dit is donders de zoveelste keer dat ik rommel op mijn bureau krijg.’ En: ‘ik ben geen afvalbak. Kan iemand mij vertellen welke godvergeten idioot dit dossier zo lang heeft laten liggen zonder de vereiste afsluitende actie te ondernemen?’ Witheet van woede loopt hij met de grijze map in zijn handen door zijn kantoor en slaat de deur met een enorme kracht dicht, waardoor het glas met de gravure GLAVNYY 24 (chef 24e afdeling) bijna uit de sponningen valt. Ze vertelt hem op een rustige toon dat de schuldige ergens in het zuiden van Rusland op een kerkhof is begraven.

Hij kalmeert na haar antwoord en vraagt om verduidelijking. Ze gaat weg en keert iets later terug met een uitleg. Dit maakt hem twijfelen, want hij beseft nu dat jaren terug het regionale kantoor is samengevoegd met een ander district omdat bijna het volledige personeel door ouderdom was overleden.

De medewerkers in de ruimte zonder ramen, die koud verlicht is door blauwwitte lampen, verbergen bijna hun gezicht en schuiven ongemakkelijk op hun oude bureaustoelen. Het wordt stiller in de kamer van hun leidinggevende.

Dan wordt de stilte doorbroken wanneer de secretaresse de kamer verlaat.

Een telefoon gaat over op een van de bureaus en een meisje neemt op, luistert, maakt aantekeningen op een notitieblok en legt de hoorn weer op het grijze apparaat. Ze scheurt het blaadje van het blok en begeeft zich daarmee naar de kamer van haar baas. Ze klopt zachtjes op de deur, gaat naar binnen en komt later zonder het briefje terug om op haar plek te gaan zitten. Ze spreekt niet met haar collega's en staart voor zich uit met een blik in haar ogen alsof ze iets bovennatuurlijks heeft gezien.

In de kamer die ze zojuist heeft verlaten, leest Wladzk het briefje en pakt de telefoon. Na een kort gesprek verlaat hij snel zijn kantoor en mompelt iets naar een medewerker.

Wladzk is op weg naar zijn directe leidinggevende, Joris, wiens kantoor drie verdiepingen hoger is. Eenmaal aangekomen legt hij het dossier op de tafel, licht het kort toe en wacht gespannen op de reactie.

‘Zet de stotterende man erop en vraag hem zo snel mogelijk na te gaan of dit rommel of een waardevol stuk is,’ zegt Joris. Hij lijkt onder de indruk van wat er op papier staat. Het briefje van de arts beschouwt hij als onbelangrijk. Hij reageert: ‘dit is echt iets voor hem, want na die incidenten van vorige week zal

hij dit vast leuk vinden,' zegt hij lachend terwijl hij met een onsympathiek gebaar Wladzk de deur wijst. Dit bevestigt dat ze geen goede vrienden zijn.

Donderdag

Pjotr, van wie de bijnaam 'de stotteraar' vanzelfsprekend is, was aangenaam verrast door deze taak, omdat hij na de grote teleurstelling van een door hem uitgevoerd onderzoek naar onbetrouwbare militaire software somber was geworden over zijn kansen bij de Dienst. Hij opent de map en begint het papier dat het nummer vijf heeft, grondig te bekijken. Wat hij aantreft is verrassend voor hem omdat het buiten zijn expertise ligt, maar hij besluit snel aan de slag te gaan. Na ongeveer een uur hard werken en puzzelen merkt hij iets op. Iets dat hem bekend voorkomt. Hij vindt het vreemd, toevallig, en bijna ongeloofwaardig. Hij gaat naar een andere afdeling en vraagt daar om een dossier. Terwijl hij door dat dossier bladert, keert hij terug naar zijn eigen ruimte.

Een klein uurtje later kijkt hij met gefocuste ogen naar wat hij heeft gevonden. Zijn vermoedens lijken bevestigd te worden wanneer hij pagina's met een chaos van cijfers naast elkaar legt. Hij controleert de merktekens in de hoeken en schuift de bladen voorzichtig over elkaar heen.

Met een glimlach van trots merkt hij op dat de merktekens op elkaar aansluiten, maar dat verbaast hem niet. 'Ik ben briljant,' denkt hij bij het ontdekken van zijn echte inzicht. Hij komt tot de conclusie dat de ontbrekende pagina's geen andere informatie zullen opleveren. En hij vraagt zich onmiddellijk af wie zo'n ingewikkeld systeem bedenkt om iets te zeggen. En, wat de tekens betekenen is voor mij een stap te ver. Daar zijn experts voor nodig.

Hij mompelt luidop: 'Wat heb je te verbergen, slimme vriend, en wie ben je?' Hij haalt zijn schouders op, omdat hij geen antwoord verwacht en er ook niet voor geïnteresseerd is. Het idee dat hij verder niet kan doen dan dit vindt hij acceptabel en kijkt op zijn horloge. Hij heeft haast en schuift zijn stoel dicht naar de tafel, terwijl hij driftig typt alsof hij een sonate speelt met veel staccato. Een kwartier later is hij klaar, en met een zucht legt hij zijn handen achter zijn nek. Tevreden leunt hij achterover, verliest daarbij echter zijn balans en valt met een harde klap op de grond, waarbij hij ongelukkig tegen een

ijzeren archiefkast terechtkomt. Met zijn hand op zijn hoofd kruipt hij terug naar zijn stoel en voelt iets warms langs zijn wangen lopen. Bloed.

Snel pakt hij een tissue uit zijn zak en drukt deze op de wond, terwijl hij om hulp roept. Nadat zijn secretaresse een grote pleister op zijn voorhoofd heeft geplakt, verstuurt hij zijn rapport naar de opdrachtgever via interne mail en maakt hij een gewaarmerkte kopie die hij bij het dossier voegt. Vervolgens pakt hij zijn jas van de kapstok, dooft het licht en sluit de deur achter zich. Twee kamers verder plaatst hij de map bij de receptie, die het in het postvak van zijn opdrachtgever, de chef en kameraad Gregor Wladzk, deponeert.

De verschrikkelijke kou buiten brengt hem ertoe om niet direct naar huis te gaan, maar eerst naar Herzok, zijn favoriete café. Een stevige drank zou zijn hoofdpijn kunnen verlichten. Zijn leven vol Russische luiheid is onlangs plots veranderd. Hierdoor moest hij zijn gemakzuchtige bestaan vaarwelzeggen. De aankoop van een zwaar verlieslijdende nachtclub heeft hem veel werk bezorgd, maar ook een grote uitdaging. Daarnaast moet hij nog diverse zaken regelen, want de opening staat voor de deur. Hij kon het etablissement voor een schappelijke prijs overnemen en heeft het met enkele vrienden in korte tijd getransformeerd tot een leuke uitgaansgelegenheid. Zijn financiële middelen zijn beperkt en hij heeft zijn baan bij de Dienst hard nodig, want zijn spaarrekening is bijna leeg.

Wanneer hij aan een tafeltje plaatsneemt en een biertje met wodka bestelt, stopt een koerier voor het kantoor van het Comité voor Staatsveiligheid (Komitet Gosozdarstvennoj Bezopasnosti, oftewel de KGB) en levert daar een envelop af. De secretaresse van Kameraad Gregor Wladzk neemt deze in ontvangst. Enkele momenten later haalt Gregor er een stapel documenten uit. Op de voorkant zit met een paperclip een zwart-wit foto van een somber grijs betonnen gebouw, waarvan een raam op de derde verdieping met een rode marker is omcirkeld. Hij zet zijn bril met dikke glazen in een zwart montuur op en begint aandachtig te lezen. Bij bepaalde pagina's maakt hij met een zacht potlood een aantekening of een kruisje.

Het is al na acht uur wanneer hij de map op het bureau van Joris, zijn leidinggevende en het hoofd van de afdeling, plaatst.

Vrijdag

De volgende ochtend leest Joris het onmiddellijk en plaatst zijn koffiemok met een klap naast zich, waarna hij zo hard roept dat iedereen in de omliggende kamers zich verschrikt omdraait: ‘we hebben een dringende zaak!’

Zijn secretaresse springt meteen op, alsof er een veer onder haar stoel is gebroken, en rent naar zijn kantoor waar ze korte maar duidelijke aanwijzingen ontvangt. Zodra de deur achter haar dichtgaat, legt hij zijn voeten op het bureau en kijkt naar de foto in een zilveren lijst van wat zijn vrouw zou kunnen zijn. Een aantrekkelijke, charmante vrouw van midden veertig, gekleed in een zwarte jurk met een dubbele parelketting die haar bescheiden decolleté accentueert. Hij kijkt bezorgd, en dat is nog zachtjes uitgedrukt, want de ontdekking van Pjotr en de aanstaande scheiding hebben een zware druk op zijn gemoed gelegd.

Terwijl er druk telefonische communicatie en beweging in de gang is, kijkt hij naar het rapport van Pjotr dat zijn angsten bevestigt: een uiterst gecompliceerde digitale inbraak met iets dat sterk lijkt op een verborgen boodschap. De vragen stapelen zich op, en met zijn ervaring voelt hij dat dit serieus is. Het idee dat hackers in staat zijn om onze firewalls te doorbreken en in onze digitale veiligheid te rommelen is volstrekt ondenkbaar.

Hij denkt dat het uitgesloten is, en vraagt zich af: hoeveel pagina's zijn er? Wat voegen ze toe aan deze ene? En wat staat erin geschreven? Hij piekert en laat zijn gedachten hun werk doen terwijl hij zijn ogen wijd opent.

Hardop vraagt hij: ‘wie kan dit vertalen, en is dit enkel op ons gericht?’ Op dat moment verschijnt er een meisje om de hoek van zijn kamerdeur en vraagt of ze kan helpen. Hij negeert haar volledig.

Hij heeft zelf het antwoord op de vraag of Rusland het enige doelwit is van deze inbreker. De leiders van de Verenigde Staten en China zullen niet meewerken en ontkennen dat ze last hebben van deze indringer. Bovendien denkt Joris dat het zomaar Amerika kan zijn dat ons saboteert. Het zou niet de eerste keer zijn. . .

Hij kijkt somber naar buiten waar sneeuwvlokken druk bezig zijn met het raam te bedekken. Zijn gedachten dwalen al af en hij overweegt de kansen voor een snelle promotie. Twee jaar in deze functie is hem nu wel genoeg, hij wil hogerop in de organisatie. De President heeft al gesuggereerd dat er mogelijkheden zijn, vooral als hij een prestatie levert, want eentje door zijn relatie met zijn nichtje was al bijzonder. Nu moet hij zich bewijzen voor de

volgende stap. Hij verlangt naar een topfunctie in het Kremlin en is bereid alles op het spel te zetten om dat te bereiken.

Nu zit hij met een zaak die hem die positie zou kunnen opleveren.

De gedachte om met wereldleiders te overleggen laat hij snel achter zich, want in deze tijd vol politieke spanningen is samenwerken met de Verenigde Staten geen goed idee, en zijn president zal dat zeker niet waarderen, aangezien een nieuwe koude oorlog nu ongelegen komt. Hij moet glimlachen bij de gedachte dat zij ook in de problemen zitten en dat wij de enige zijn met deze waardevolle informatie. Even werpt hij een blik op het verslag.

Hij murmelt: 'die stotteraar,' en: 'hij is zowel een idioot als een genie.' Met een brede glimlach op zijn vierkante gezicht schakelt hij het scherm uit en neemt zijn bril af als zijn vriend Gregor Wladzk binnenkomt. Joris kijkt hem vragend aan. Gregor zegt hem dat hij het dossier heeft achtergelaten en vraagt of hij het heeft doorgelopen. Joris knikt en wijst naar zijn bureau waar de map ligt, en gebaart vervolgens richting de deur. Wladzk begrijpt het signaal, draait zich om en verlaat de ruimte, denkend: die Joris is een volgevlude arrogante man die zijn positie te danken heeft aan zijn vrouw, het favoriete nichtje van de president. Wladzk heeft een totaal andere kijk op de zaak en hoopt deze keer dat zijn baas met al zijn hoogmoed ten onder gaat. Ik zie het wel, denkt hij terwijl hij naar zijn eigen kantoor aan het einde van de gang, naast de koffieautomaat, loopt en een collega's begroet die toevallig langskomt. Hij heeft zijn twijfels over Joris' aanpak.

Twee rangen boven Wladzk en als directeur van de KGB verantwoordelijk voor nationale veiligheid, roept Joris Gdemstov zijn secretaresse en geeft haar de opdracht om contact op te nemen met het bureau van de president voor een hoog urgente afspraak. Een moment later meldt ze hem dat de president in zijn buitenhuis is, maar beschikbaar. Daarnaast vertelt ze hem dat ze de helikopter voorbereiden.

Joris voelt zich plotseling nerveus omdat hij met de helikopter naar het vakantieverblijf van de president zal worden gebracht. Hij staat op, neemt zijn hoed, slaat een blauwe kasjmierdas tweemaal om zijn hals en trekt zijn wollen jas aan. Terwijl hij naar de lift loopt, duwt hij een voor een de zeven ivooren knopen in de knoopsgaten. Bij de zesde knoop merkt hij dat hij er één te kort heeft, maar omdat de liftdeuren zich openen en er twee beveiligers klaarstaan om hem naar de ingang te begeleiden, waar drie zwarte auto's voor het gebouw geparkeerd staan, vergeet hij het dichtknopen.

Hij stapt in de tweede auto en samen met de politie rijden de drie voertuigen naar het vliegveld waar een helikopter klaarstaat om de groep naar de

buitenresidentie van de president te brengen. De reis neemt ongeveer drie uur in beslag en op een open plek landt de helikopter, waarna de passagiers naar een wachtende zwarte bus lopen. Joris trekt zijn jas uit omdat de zon hier fel schijnt en de temperatuur aanzienlijk hoger is dan in Moskou. Na een paar minuten rijdt de bus door de poort van de datsja, waar ze door twee zwaarbewapende commando's worden gecontroleerd en zorgvuldig worden gefouilleerd. Hij vertrouwt niemand.

Vrijdag

De tweeënzestigjarige Russische leider Leonard Potki, die ooit een commando was, een relatie had met een Frans fotomodel en werkte voor de KGB, zit eigenlijk niet op een gesprek met dit afdelingshoofd te wachten. Hij vindt dat deze arrogante middelmatige man, die door zijn schoonvader in deze positie is geholpen, al lang vervangen had moeten worden. Maar hij heeft zijn schoonvader nog even nodig voor een ander project.

In de tuin van hun datsja, die deels in de volle zon ligt, proberen ze te genieten van wat rust en ijskoude wodka gemengd met verse jus d'orange, wanneer haar telefoon gaat. Ze neemt op en loopt al pratend naar de schaduw aan de rand van het terrein. Lana, de vijftien jaar jongere echtgenote van Leo, een voormalige hostess en privé-docente Spaans voor een selecte groep partners van politieke leiders, had gehoopt op een andere manier van deze rustdag met haar man te genieten. Nu loopt ze chagrijnig naar het zwembad, waar haar man baantjes trekt nadat hij een judowedstrijd heeft gehad. Ze had net een gesprek met haar tweeëntwintigjarige dochter, die in Lausanne studeert. Het was verre van een prettig gesprek. Ze is boos. Haar dochter, Ana, vertelde haar dat ze van plan was te stoppen met studeren en met een schimmige vriend op backpackreis te gaan.

Haar dochter met een onbekende veertigjarige Franse man en een rugzak wil de wereld overreizen. Ze kan zich voorstellen dat hij lange vieze haren heeft en slecht ruikt. Het idee alleen al maakt haar woedend. Wat zal Leo ervan vinden als hij hoort van de plannen van hun dochter? Net hebben ze het probleem met hun zoon Kevin opgelost, en nu dit. Kinderen. Ze besluit het hem nog niet te vertellen, want een plotselinge komst van een van zijn stafleden op een rustdag wijst meestal op slecht nieuws. Even verderop komt hij uit het zwembad en droogt hij zich af, om vervolgens nonchalant naar haar toe te lopen en haar een kus te geven.

Hij vraagt: 'Schat, alles in orde? Je ziet er boos uit. '

Ze reageert ongeïnteresseerd en kijkt naar de zon terwijl ze haar hand boven haar ogen houdt: 'Nee, er is niets aan de hand. 'Vervolgens kijkt ze hem aan en fluistert zachtjes in zijn oor: 'We praten vanavond. 'Met een handkus draait ze zich om, maakt de sluiting van haar topje los, werpt het nonchalant naar achteren en laat zich met een diepe zucht liggen wanneer hij naar binnen gaat om zich om te kleden in een meer informele maar zakelijke outfit. Hij heeft schaamteloos verloren van een tien jaar oudere judoka met een tweede dan, terwijl hij zelf een zesde heeft. Dat stemt hem teleurgesteld, want het begrip 'verliezen' is hem vreemd.

Hij is ook verontrust over de situatie in Oekraïne, die mogelijk erger kan worden door een nieuwe leider die daar aan de macht is gekomen met hulp van een onbekende kracht. Hij vermoedt sterk dat Amerika hierachter zit, en dan zijn er ook nog de voortdurend ontwrichtende wapenexperimenten die de staatskas geleidelijk uitputten. Het houdt hem allemaal bezig.

Daarnaast is zijn betrouwbare assistent, de premier, deze week op vakantie. Hij denkt: ik hoop dat het bezoek van Joris echt belangrijk is. De klok in de hal slaat elf als de zwarte bus met hoge snelheid de oprijlaan oprijdt, waarbij de chauffeur zowel een bruusk remmanoeuvre uitvoert als onbeschoft rijdt. Het achterportier zwaait open nog voordat de chauffeur de kans krijgt om dit op de juiste manier te doen. Joris, de hoofddirecteur, springt het voertuig uit en betreedt de woning van de gevreesde leidersfiguur met grote stappen, terwijl hij vier zwaarbewapende bewakers negeert. Leonard, gekleed in witte sportschoenen, een zwarte zijden trainingsbroek en een grijze polo met een doodskopje, wacht al op hem met een blik die veel zegt over zijn relatie met deze persoon. De man van mijn nicht is een eikel, die haar bedriegt en steeds weer teleurstelt, denkt hij boos.

Luid en duidelijk zegt hij: 'Het is belangrijk dat je mij met je bezoek vereert, Kameraad Joris Gdemstov.' En: 'Kom achter mij aan.' Hij volgt zijn baas en neemt twee mannen mee, maar worden bij de drempel van de werkkamer tegengehouden door een grote bewaker die eruitziet als een bruine beer.

‘Neem plaats.’ Hij heeft altijd het voortouw in de gesprekken. Met een verwilderde, rode kleur in zijn gezicht knikt de man en neemt plaats op een oncomfortabele houten stoel.

Wanneer President Potki achter zijn bureau plaatsneemt en hem dreigend aan kijkt, zegt hij: ‘Ik heb vermoedelijk belangrijk nieuws dat ik met u moet delen.’ Dan vertelt de man, buiten adem, de feiten en zijn theorieën, en overhandigt uiteindelijk een document met een samenvatting. Een vel papier dat nergens anders te vinden is. Protocol. De President van Rusland toont meteen zijn bekwaamheid in zijn functie door het document razendsnel door te nemen, erover na te denken en vervolgens twee namen op de achterkant te schrijven, iets te mummelen en het dan terug te geven met de instructie: ‘Zorg dat deze twee agenten ingeschakeld worden. En zorg ervoor dat dit stuk zo snel mogelijk wordt vertaald. Ik ben bang dat we nu een cruciale aanwijzing hebben dat er sprake is van sabotage op het hoogste niveau, wat de politieke situatie onder druk zet.’

En voegt eraan toe: ‘het zou me overigens niet verbazen als de Yankees erbij betrokken zijn en gebruikmaken van een of andere Chinese dekmantel. Het oude verhaal, alleen de muziek is veranderd. Uhm, haal de onruststoker alsjeblieft zo snel mogelijk!’

Op het moment dat Joris zich gereedmaakt om weg te gaan, roept Leo hem na: ‘hoeveel pagina's zijn er eigenlijk gevonden?’

Joris antwoordt daarop: ‘één, gemarkeerd als vijf, en we weten niet hoeveel er totaal zijn. Dat zullen deze twee agenten, en hij tikt op het papier in zijn handen, moeten uitzoeken.’

Leo: ‘zorg dat zij dat eerst doen, want ik wil het volledige plaatje zien.’

Vervolgens draait hij zich om zoals een soldaat en verdwijnt in een van de kamers van de datsja. Het gesprek heeft nog geen zes minuten geduurd, wat langer is dan men van hem gewoonlijk gewend is. Het eerste wat hij doet nadat hij even heeft nagedacht over het zorgwekkende nieuws, is de deur van de kamer achter zich sluiten en meteen de felrode telefoon oppakken met de bedoeling de Amerikaanse president te bellen. Het tijdsverschil interesseert hem niet en hij drukt op toets nummer vijf.

Hij is van plan zijn collega te informeren over de ontdekte sabotage en wil impliceren dat Rusland aanwijzingen heeft dat Amerika mogelijk verdachte activiteiten heeft na een ogenschijnlijk onschuldig voorval. Wat hij net van Joris heeft gehoord, deelt hij niet, want je moet je kaarten niet te vroeg spelen. Hij wil eerst zien hoe de Amerikaanse president reageert. Hij hoest even als de telefoon aan de andere kant van de oceaan na zes keer overgaan wordt opgenomen...

*

Amerika, Washington, het is daar nog donker omdat de zon niet overal tegelijk kan zijn.

Zijn vrouw schrikt als de telefoon begint te rinkelen. Na vijf keer rinkelen drukt ze het toestel tegen het hoofd van de man die naast haar ligt te snurken. Verstoord kijkt hij eerst naar haar en dan naar de rode hoorn, en trekt dan pas de feloranje oordopjes uit zijn oren.

Hij neemt de telefoon over en zegt: 'ja?' Dat het zijn collega in Moskou is, weet hij, want die let nooit op tijdzones.

Leo kiest zijn woorden met zorg en wekt de indruk dat zijn inlichtingendienst een belangrijke ontdekking heeft gedaan. Hij wil weten of Amerika misschien ook het doelwit is van sabotage. Hij maakt duidelijk dat hij niet blij is met het diplomatieke incident dat onlangs in Madrid heeft plaatsgevonden.

'Hey, uhh Leo!' zegt hij slaperig en reageert diplomatiek met een flinke dosis sarcasme dat er in Amerika wel eens iets misgaat, maar het is niet serieus genoeg om iemand in Rusland uit zijn bed te bellen. Hij moet lachen om zijn eigen geestige opmerking, maar beseft ook dat Rusland ook last heeft van digitale pesterijen.

Later verbreekt hij de communicatie met de woorden: 'laat het me weten als ik je ergens mee kan helpen. En trouwens, de wodka was dit jaar van uitstekende kwaliteit.'

Leo antwoordt bescheiden: 'dank je, Jim, en ja, dat zal ik zeker doen.' In zijn gedachten lacht hij: haha, dat denk je, stomme Amerikaan, de wodka komt gewoon uit een supermarkt.

Wanneer de Amerikaanse President de telefoon aan zijn vrouw teruggeeft, staat hij op uit bed en denkt na over wat er in Madrid gebeurd is. Tijdens een borrel voor diplomaten op de Russische ambassade maakte iemand uit de Amerikaanse delegatie een ongepaste opmerking. Wie was dat?

Denkt hij, want het is vanzelfsprekend dat hij na dit gesprek zijn team informeert over deze kwestie, hoewel het moment niet ideaal is.

Hij spreekt nu met een iets hogere stem: 'het is weer zover, Rusland beschuldigt ons van sabotage.' Terwijl hij zijn lade een beetje opent, ziet hij een fles wodka liggen en denkt: dat spul is echt niet te drinken.

Ondertussen worden de leiders van verschillende inlichtingendiensten ingeschakeld en vindt er een actie plaats zodat geheime netwerken zich niet alleen richten op de beschuldigingen, maar ook op het falen van tests op militair gebied. China houdt zijn mond nadat de Russische Minister van Buitenlandse Zaken de Chinese ambassadeur heeft gevraagd om te reageren. Natuurlijk niet, ze zullen nooit toegeven hoe slecht hun testen ook gaan. Chinezen doen dingen op een andere manier. Heel anders, zonder emotie, op een stille manier en geven altijd vriendelijk een bevestigend knikje. Ook als dat in feite een ontkenning inhoudt.

Ze observeren vanuit een afstand, met een kopje Da-Hong Pao thee in de hand, en kijken rustig naar de situatie zonder te weten hoeveel katten er werkelijk in de boom zitten. Ondertussen heeft Rusland zijn spionageactiviteiten naar dat land uitgebreid en merken ze al snel op dat de testen van experimentele ballistische raketten daar ook niet altijd goed verlopen. De Stille Oceaan ligt niet vol met brokstukken, maar er komen steeds vaker Chinese raketonderdelen in de visnetten terecht, wat de Japanse vissers grote overlast bezorgt.

De Amerikaanse President sluit de lade en kijkt minder somber wanneer de Vicepresident en twee officieren zich melden voor een spoedoverleg.

Hij begint: 'wat me het meeste zorgen baart, is dat Rusland blijkbaar wordt aangevallen door iemand met aanzienlijke invloed. Want Leo heeft niet alleen gezegd dat een Amerikaanse diplomaat iets in die trant heeft gezegd, maar ook dat de Russen erin geslaagd zijn een Amerikaanse criminele organisatie te vinden die onder een Aziatische schuilnaam verdachte activiteiten op de wapenmarkt uitvoert.'

De Vicepresident vraagt hem: 'kunt u dat verder uitleggen?'

Hij zei: 'ja, dat klopt. ' En: 'gedronken en als een slechte grap beschuldigde een Amerikaanse diplomaat tijdens een feestje bij de Russische ambassade in Madrid een Russische kolonel van onnauwkeurigheid bij het lanceren van raketten. Uiteraard viel die opmerking niet in goede aarde, met alle gevolgen van dien. Bovendien heeft Rusland duidelijke bewijzen dat er sabotage plaatsvindt bij hun wapenproeven.

Ook hoorde ik dat hij zich afvraagt of wij ook hinder ondervinden van sabotage. De Russische president gaf verder alleen aan dat het een ‘Chinees element’ had. Dit verbaast me.

VC: ‘zijn er daarnaast nog details bekend over die criminele organisatie? En mijn tweede vraag is of wij ook het doelwit zijn van die saboteur?’

President: ‘dat is wat ingewikkelder, omdat we nog niet alle mislukte proeven hebben geanalyseerd en de identiteit van die criminelen is vrij onduidelijk. We zullen daar verder onderzoek naar laten uitvoeren.’ En tot slot: ‘VC, zorg voor een actieplan en de diplomaat moet worden overgeplaatst.’ Zodra iedereen naar tevredenheid is geïnformeerd, verlaten ze de Ovale Kamer. De geur van angstzweet blijft alleen achter.

*

Leo staat op hetzelfde moment stil bij hoe hij deze problemen kan oplossen en bedenkt snel een scenario waarbij zijn ervaring als KGB-agent aanzienlijk voordeliger is dan wanneer hij bijvoorbeeld als ambtenaar of geschiedenisleraar in een carrièrewiel zou zitten.

Het actief gebruik van zijn geest stimuleert hem zichtbaar en hij loopt door zijn kamer naar het raam, waar hij geïnteresseerd naar buiten kijkt. Hij ziet dat zijn vrouw zich op dat moment buigt aan de rand van het zwembad met haar telefoon in haar rechterhand. Haar nogal uitdagende houding doet hem besluiten snel naar haar toe te gaan. Eenmaal daar twijfelt hij geen seconde en pakt Lana van achteren vast, gooit haar telefoon in het gras en trekt haar broekje naar beneden, waarna een intense vrijpartij plaatsvindt waarbij ze, aan de geluiden te horen, meerdere orgasmes lijkt te ervaren of mogelijk knap doet alsof. Kortom, dit is een opmerkelijke prestatie voor een man van zestig met slechts een zesde dan.

De beveiligers, allemaal sterke mannen en vrouwen, blijven nog lange tijd met een glimlach op hun gezicht staan. Er hangen immers overal camera's en microfoons, maar er wordt natuurlijk geen enkel woord over gezegd. Het laatste wat ze zien is dat de twee innig omarmd, met hun lichamen vol groene sporen, uit het zicht verdwijnen om zich in een van de privé kamers even op te frissen. Dit keer duurt het echter langer dan gebruikelijk, want wanneer ze later samen totaal uitgeput in een zijden pyjama aan een sfeervol verlichte tafel gaan zitten om te dineren, wordt er op de deur geklopt en komt een van de

beveiligers binnen met het verzoek om naar zijn werkkamer te komen vanwege een dringende kwestie.

Hij: 'Wat is er nu weer?' is zijn reactie, terwijl zijn vrouw hem vraagt om stil te zijn. Hij staat geïrriteerd op en volgt, met een trekbeweging van zijn been, de gespierde man in het zwarte kostuum naar zijn kamer, waar hij een van zijn secretarissen met een glimlach aantreft.

Hij vraagt: 'Wat is er aan de hand?'

Zij: 'Sorry dat ik u stoor tijdens het diner, maar we hebben nieuws dat u zal plezieren.'

'Huh,' zegt hij, enigszins verrast, want dat is wel snel. 'Welk nieuws is dit?'

Zij: 'Onze inlichtingen hebben vernomen dat zowel China als Amerika mogelijk te maken hebben met een saboteur. En het goede nieuws is dat wij als enige de informatie hebben die misschien de bron kan zijn. Zij hebben geen enkele aanwijzing. Ze hebben daar geen Johann.' Ze glimlacht en voegt eraan toe: 'Het woordje mogelijk maakt me echter nog steeds bezorgd.'

Hij lijkt niet verrast en met een glimlach om zijn mond zegt hij: 'En?'

Zij reageert: 'Er is een saboteur, en een erg grote die waarschijnlijk niet alleen op ons gericht is. Hij heeft mogelijk een wereldwijde agenda. Met de middelen die wij ter beschikking hebben, kunnen we ze aanpakken. 'Ze glimlacht zoals iemand die haar bingokaart heeft vol gekruist en nu wacht op de jackpot.

Hij zegt: 'Dat is fijn, bedankt. Kun je onderzoeken wat dat wereldwijde doel zou kunnen zijn?' Hij knikt en draait zich om terug te lopen naar de eetruimte, waarbij hij haar nog net hoort zeggen: 'Ik zal dat doorgeven, en nog een prettige avond, mijnheer President. '

Na het diner bleef het gesprek doorgaan tot diep in de nacht, totdat ze besloten dat het tijd was om naar bed te gaan. Er was zoveel te bespreken, en ze waren het er nog niet over eens hoe ze hun nog jonge dochter konden overtuigen om niet met een onbekende Franse werkloze man op pad te gaan. Hij was daarin strenger dan zijn vrouw, die voorstelde om het komende weekend met haar te praten. Hij vond dat een goed idee, want dat sabotageprobleem hield hem bezig. Zijn verblijf in de datsja werd verkort van vijf naar drie dagen. De spierpijn en zijn vrouw bleven nog wat langer.

Na het overleg met de President, een koude terugreis met de helikopter en op weg naar het Kremlin, bekijkt Joris Gdemstov het vel papier met de twee namen die aangeduid zijn voor het onderzoek naar de saboteur. Het verrast hem eigenlijk niet dat de President voor deze mensen heeft gekozen. Ze behoren zonder twijfel tot de besten, hoewel veel mensen binnen de Dienst het daar niet mee eens zijn, vooral wat betreft de man van dit duo. De vrouw heeft een onberispelijk dossier en heeft sinds haar eerste sollicitatiegesprek geen fouten gemaakt, en dat zal ook zo blijven, volgens haar. Ze is ontzettend goed in wat ze doet. Hij heeft wel een notitie in zijn dossier staan: hij is gevaarlijk en vaak ook zeer capabel.

Nicolai Vlindyski en Sasha Petrofska

Beiden zijn goede vrienden en hebben het volle vertrouwen van de Russische leider, wat ongebruikelijk is voor deze fanatieke, maar uiterst slimme voormalig KGB-agent. Waarom hij echter twee mensen heeft gekozen die al in conflict zijn sinds een voorval, blijft voor hem een raadsel en het boeit hem ook niet al te veel, zolang ze hun taken maar vervullen. De glimlach van zijn chauffeur, die het conflict heeft waargenomen en ziet dat er nu twee posities leeg zijn, ontglipt hem omdat hij druk aan het bellen is met zijn team.

Wanneer de limousine stopt voor het grijze gebouw, springen de beveiligers uit hun voertuigen en openen de deur. Joris stapt uit en loopt met zijn kin omhoog stoer richting de trap.

Boos en gefrustreerd trekt hij aan zijn dure mantel zodra hij in de lift stapt en merkt in de spiegel dat zijn jas niet goed zit. Hij trekt er zo hard aan dat er enkele knopen losschieten. Eenmaal in zijn kantoor smijt hij de mantel op de grond, gaat zitten en ziet een aangetekend stuk post op zijn bureau liggen. Een advocatenkantoor met een dagvaarding voor de scheiding die zijn vrouw heeft ingediend. Woedend pakt hij het zilveren fotolijstje, breekt het door het midden en gooit het in de prullenbak. Hij stormt zijn kantoor uit, stopt halverwege de gang bij de frisdrankenautomaat, pakt een bekertje en vult het met water. Terwijl hij morsend over het tapijt terugkeert naar zijn kamer, slaat hij de deur hard achter zich dicht. Het was al aan het schemeren en het personeel begon te vertrekken, terwijl het in zijn kantoor nog steeds stil was. Hij was de laatste die vertrok en deed de moeite niet om het licht in zijn kantoor uit te schakelen.

Zaterdag

De volgende ochtend, bijna zeven uur, was hij als eerste op de afdeling en merkte vanuit zijn ooghoek dat de weekendploeg binnenkwam. Aan een van de medewerkers gaf hij de opdracht om de twee agenten bijeen te roepen. Ongeduldig vraagt hij een halfuur later aan dezelfde medewerker of de betrokken agenten al op de oproep hebben gereageerd.

De medewerker kijkt op een scherm, knikt en steekt een vinger omhoog.

Joris: 'En, wie?'

'Sasha,' is het antwoord van de medewerker.

'Verdomme,' gromt hij, 'het is altijd hetzelfde verhaal met die Nicolai.'

Hij laat een serie vulgaire verwensingen los, wat ook de vrouwelijke ambtenaren in de buurt doet rillen op hun stoelen. Wat hij zegt is overigens niets nieuws voor hen, evenmin als wat er daarna komt.

Hij: 'Je kunt wel raden wat hij bezig is. Hij is aan het vrijen met iemand die ik niet ken!' Hij uit zijn frustratie en de ongewilde luisteraars kijken elkaar geschokt aan. En hij gaat verder met: 'Ze hadden hem vorig jaar al moeten ontslaan, met zijn verslaving aan seks kun je dit risicovolle werk toch niet goed uitvoeren.' Hij is absoluut erg kwaad en extreem gefrustreerd. Maar dat hij het goed heeft is niet verrassend, want Nicolai ligt inderdaad met een prachtige Aziatische vrouw in bed en heeft seks met haar, vol passie en kracht. ... En het is ook niet vreemd dat hij zijn telefoon niet hoort. Zijn hoofd bevindt zich op dat moment tussen twee zachte vrouwenborsten in een luxe hotel in Moskou. Want dit gebeurde een uur daarvoor:

De nostalgische wekker, een vreselijk lelijk apparaat met twee bellen bovenop, begint stipt om half zeven zo'n lawaai te maken dat het de verkeersgeluiden op de statige Tolstojstraat in het ijskoude Moskou overstemt. Moeizaam maar effectief slaat hij met zijn rechterhand op het apparaat om het stil te krijgen en draait zich om in het grote bed. Hij drukt zijn onderlichaam tegen het zachte vlees van de vrouw naast hem en duwt zijn lid behendig tussen haar billen, waarna zij nogal over de top een orgasme haalt. Vervolgens klemt zij zijn hoofd tussen haar benen en als deze houding aanhoudt, begint een telefoon die zoals een toestel op de eettafel klinkt, hinderlijk te rinkelen. Een bericht volgt snel nadat het rinkelen is gestopt.

Voordat hij vanmorgen vroeg zijn huis verliet, fluisterde hij naar zijn vrouw: 'Ik moet vroeg aan de slag en ik denk dat ik met het avondeten wel weer thuis ben.'

Zij is een succesvolle advocaat en kijkt hem dromerig aan terwijl hij na een tedere afscheidskus de kamer uit sluipt en door de openstaande deur een

handkus richting zijn slapende kinderen blaast, om daarna naar buiten te gaan waar een taxi staat te wachten die hem naar een hotel brengt, waar een exotische vrouw met een licht getinte huid op hem wacht.

Zelfs later rolt hij drijfnat van haar af en geeft een harde klap op haar achterste. Met zijn sterke armen, die gemakkelijk vier pud (een Russisch gewicht van veertig pond) kunnen tillen, helpt hij haar langzaam omhoog en draagt haar naar de badkamer, die is bekleed met roze Italiaans marmer. Daar zet hij haar in de douche en wassen ze elkaar. Na het douchen droogt hij haar voorzichtig af met een zachte witte handdoek, kust haar in de nek en duwt haar ruw op het bed. Hij stopt zijn hoofd tussen haar gespreide benen wanneer zijn telefoon gaat. Ze is zo opgewonden dat hij met zijn tong langs haar omhoog glijdt en haar tepel speelt. Ze laat een luide kreun horen wanneer hij zijn stijve lid hard in haar geeft en na twee keer komt hij al grommend klaar. Ze blijven nog even zo liggen totdat hij ontspannen uit haar glijdt. Wat ze nu het liefst wil is een sigaret, maar ze is daar een tijd geleden mee gestopt. Toch denkt ze dat ze alles zou doen voor een sigaret op dit moment. Hij staat op en gaat naar de tafel om zijn telefoon te pakken en is verrast. Vervolgens kleedt hij zich snel aan zonder een woord te zeggen. Bezweet en met een handdoek om haar heen vraagt ze met een Oosters accent: 'Nicolai, wat is er aan de hand?' Hij reageert niet en blijft zich aankleden. Ze voelt dat er iets niet klopt, want ze kent hem goed genoeg, en meteen denkt ze: zijn vrouw heeft ons ontdekt. Dit zou niet alleen persoonlijk een ramp zijn, maar ook ernstige gevolgen voor zijn werk kunnen hebben. Ze trekt geïrriteerd aan haar lip en roept: 'ik vroeg je wat!' Hij gromt, kijkt snel om zich heen en zegt: 'Ze hebben iets ontdekt dat blijkbaar belangrijk genoeg is om mijn gemoedstoestand te verpesten, en ik moet verdomme onmiddellijk naar de basis!' Hij gooit de handdoek boos op het bed en schrikt als er op de deur wordt geklopt.

Ze merkt zijn reactie op en denkt: ik heb hem nog nooit geschrokken gezien. Uitdagend en heupwiegend beweegt ze naar de deur en ontdekt dat de roomservice hun ontbijt heeft bezorgd. Op de trolley, versierd met orchids, staat hun ontbijt. Een Russisch ontbijt met kalatsch (witbrood), worst, kaas, jam, rijst met een gehaktbal, en oladi's gevuld met honing en zure room. Daarnaast staat er een fles champagne, niet van haar merk, een karaf met wodka en een kristallen karaf met verse sinaasappelsap, een blik Beluga-kaviaar en servetten met zilveren bestek erin. Ze eten snel nog iets en voordat zij het eerste glas met bubbels heeft ingeschonken, staat hij op en lijkt hij zich klaar te maken om te vertrekken. Zij heeft dorst. Hij is gehaast. Ze houdt van Nicolai

omdat hij sterk is en een bijzondere humor heeft. Toch twijfelt ze of ze echt verliefd op hem is, want hij heeft zijn geheimen. De erotische ervaringen met hem zijn meer een lichamelijke behoefte en dat is het enige wat ze samen delen.

Zij: 'Zie ik je vandaag of morgen weer? Dan kunnen we verdergaan waar we gebleven zijn.'

Hij lijkt gefrustreerd en antwoordt kort: 'Ik weet niet wat er gaat komen, maar ik laat het je binnenkort weten. In ieder geval zou ik dat ook willen, tot snel.' Hij pakt haar hoofd vast en geeft haar een kus op de mond, waarbij hij haar zoete sensualiteit proeft.

De gespierde en knappe man van vijf-en-veertig, met donkerbruin golvend haar en een litteken boven zijn rechteroog, verlaat na een snelle kus haastig de hotelkamer, een broodje met kaviaar in zijn hand, slordig gekleed in een kostuum van hoge kwaliteit. Het kamermeisje dat op de gang aan het stofzuigen is, kijkt hem flirtend aan. Hij kijkt langs haar heen en zij voelt zich onmiddellijk teleurgesteld, want met deze aantrekkelijke man zou ze wel een uur seks willen hebben.

Speciaal Agent Nikolai Vlindyski stapt een moment later in de taxi die voor het indrukwekkende hotel staat te wachten. Hij gaat zitten, sluit de deur en het voertuig begint te rijden. Al snel merkt hij dat hij zijn telefoon is vergeten. Hij denkt: verdomme! En als hij ook nog kaviaar op zijn broek laat vallen, wordt hij bijna gek van woede. De chauffeur schrikt en kijkt bezorgd in zijn achteruitkijkspiegel. De druk van de tijd dwingt hem om snel te handelen en hij zegt tegen de taxichauffeur om door te rijden. Zodra de auto stopt bij een grijs gebouw met weinig ramen, stapt hij snel uit nadat hij de chauffeur heeft betaald en haast zich naar de trap. In de hal vraagt hij direct aan de receptionist om zijn telefoon op te halen uit een hotel waarvan hij de naam op een briefje schrijft. Vervolgens haast hij zich naar de liften en blijft als bevroren staan wanneer hij haar ziet. Een slanke vrouw met roodbruin haar in een donkergrijs strak mantelpak, waarin haar decolleté mooi uitkomt, en zwarte glanzende pumps met hoge hakken. Zijn ogen gaan vrijwel onmiddellijk naar haar borsten en dan naar haar ogen. Hij slikt bijna. Ze merkt zijn blik op en trekt automatisch haar jas dicht, kijkend naar hem met het koude gedrag van een zakelijke vrouw, alsof ze niet goed gehumeurd is.

Ze zegt snauwend: 'Ben je op zoek naar mijn kruis?'

Hij: 'Wat zei je?'

Zij: 'Mijn gouden ketting met het kruisje dat ik vaak tussen mijn borsten draag. Die ligt nog op mijn nachtkastje, omdat ik werd gewekt door